

УДК 350:752:3426(477)

ІНСТИТУТ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНО-УПРАВЛІНСЬКИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

О.О.Олефір,*Національна академія державного управління при Президентові України*

У статті обґрунтовано особливості функціонування виконавчої служби в Україні з огляду на здійснення демократичного урядування в Україні. Зазначено, що метою сучасного реформування державної виконавчої служби є пошук інноваційних форм і методів управління системою виконання судових та інших рішень, удосконалення організаційно-правових засад її функціонування та підвищення ефективності практичної діяльності з примусового виконання рішень.

Особлива увага приділена розвитку інституту приватних виконавців, діяльність яких можлива завдяки поступовому створенню системи самоврядування, механізму допуску до професії; впровадженню системи контролю за діяльністю приватних виконавців та позбавлення дозволу на здійснення ними професійної діяльності в разі порушенні законодавства.

Ключові слова: демократичне урядування, публічне управління, судова-правова реформа, державна виконавча служба, виконавче провадження, державні та приватні виконавці.

INSTITUTE OF EXECUTIVE SERVICE IN THE SYSTEM OF PUBLIC-GOVERNMENT RELATIONS IN UKRAINE

O.O.Olefir,*National Academy for Public Administration under the President of Ukraine*

The article substantiates the peculiarities of the functioning of the executive service in Ukraine in view of the implementation of democratic governance. The purpose of the current reform of the state executive service is to find innovative forms and methods for managing the system of execution of judicial and other decisions, improving the organizational and legal principles of its functioning and greater efficiency in the practice of compulsory execution of decisions.

Particular attention is paid to the development of the institution of private performers, whose activities are possible due to the gradual establishment of a system of self-government, the mechanism of admission to the profession; the introduction of a system of control over the activities of private performers and the permission to exercise their professional activities in violation of the law.

Key words: democratic governance, public administration, judicial-legal reform, state executive service, enforcement proceedings, state and private executors.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Важливою умовою становлення та розвитку демократичної, правової держави є захист прав і свобод людини. І роль виконавчої служби в цих процесах беззаперечна та вимагає все більших зусиль для її вдосконалення.

Реформування інституту виконавчої служби України, поза всякими сумнівами, було вкрай необхідним і своєчасним заходом. Справедливим є твердження про те, що виконавче провадження є однією з правозахисних функцій держави [1, с. 108].

Але існують небезпідставні нарікання на неготовність і неспроможність держави, в тому числі державної виконавчої служби, забезпечувати дієвий соціальний та правовий захист людини. Склалася парадоксальна ситуація, за якої бути боржником стало вигідніше, ніж кредитором, оскільки йому було фактично неможливо забезпечити примусове відновлення прав. Питання ефективного правового захисту і відновлення

законних інтересів громадянина набуває в сучасних умовах першочергового значення.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. Слід зазначити, що окреслену в статті проблему модернізації системи виконавчої служби, адміністративного права у вітчизняній науці переважно досліджують правознавці, серед них: О.Андрійко, Г.Атаманчук, О.Бандурка, А.Васильєв, Є.Додін, Р.Калінін, М.Коваль, В.Ковальська, Є.Курінний, Н.Нижник, Ю.Шемшученко, С.Шепетько та ін. Окремим аспектам державного управління в сфері виконавчого провадження судів та інших органів влади присвячені праці Ю.Білоусова, Ф.Бортяка, М.Гурвича, А.Перепилиці, С.Фурси, С.Щербака, С.Шиндрука та ін. Але проблемам саме становлення та розвитку державного управління у сфері виконавчого провадження присвячено поки що небагато робіт науковців, серед яких: Є.Гришко, О.Луговський, М.Марченко, Д.Сіверін, Є.Шматко тощо.

© Олефір О.О., 2018

Варто зауважити, що проблеми державної виконавчої служби та її місця в державно-управлінських відносинах до цього часу спеціально не вивчалися, а в існуючих наукових працях ці проблеми досліджено фрагментарно, без застосування відповідного комплексного підходу. Особливої актуальності проблема інноваційного реформування виконавчої служби набуває в умовах здійснення в Україні трансформацій, судово-правової реформи, реформування державного управління. Тому актуальність запропонованої теми статті не підлягає сумніву.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою статті є обґрунтування та аналіз інноваційних форм і методів управління системою виконання рішень судових та інших органів влади для досягнення високої ефективності державного управління.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Ефективна діяльність державної влади в Україні неможлива без удосконалення діяльності її інститутів, пошуку нових форм та методів управління в різних сферах суспільного життя. Чергового реформування нині зазнає і інститут державного виконавчого провадження України, завданням якого є своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання рішень, передбачених законом. Метою реформування інституту державного виконавчого провадження є пошук нових форм та методів управління системою виконання судових та інших рішень, удосконалення організаційно-правових засад її функціонування для досягнення високої ефективності державного управління.

Для того щоб інститут виконавчого провадження перейшов на нові, інноваційні форми та методи здійснення своїх повноважень, став дійсно захисником законних інтересів громадянина, його прав і свобод, потрібно проаналізувати саме сутність інститутів державної влади та громадянського суспільства і визначити місце інституту виконавчого провадження в системі сучасних публічно-управлінських відносин в Україні.

Щоб установити предметне поле дослідження інституту виконавчої служби в системі державного управління, необхідно визначити його місце в контексті державного управління як наукового напрямку в його взаємозв'язку з іншими соціальними науками. Інститут державної виконавчої служби сьогодні пов'язують передусім з управлінням системою виконання судових та інших рішень. У юридичних науках (цивільному, адміністративному, господарському праві) досі тривають дискусії з приводу того, до якої систе-

ми права потрібно відносити поняття “виконавче провадження”. Найбільш близька до науки державного управління галузь адміністративного права, оскільки обидві вони стосуються однієї й тієї самої сфери діяльності – державного адміністрування. Але, на нашу думку, теорія державного управління прагне розкривати об'єктивно існуючі закономірності в галузі адміністративної діяльності, щоб на цій основі формулювати рекомендації, в той час як предметом адміністративного права значною мірою є перетворення цих рекомендацій у діючі юридичні нормативи.

Як відомо: 1) інститут виникає внаслідок поділу праці, ускладнення і диференціації суспільних відносин; 2) є формою опредмечування, матеріалізації діяльності і суспільних відносин; 3) є організованою групою людей з визначеними статусами і ролями; 4) діяльність і відносини всередині інституту впорядковуються і регулюються системою норм, правил, інструкцій; 5) інститут матеріалізується в системі установ і організацій; 6) йому притаманна наявність сукупності функцій; 7) існує можливість дисфункцій та неузгодженості у внутрішній організації інституту [2, с. 113].

“Наведені положення – як слушно зауважують автори навчального посібника “Інституалізація суспільного розвитку”, – повною мірою характеризують не лише соціальний, а й будь-який інший інститут суспільства. Більше того, обмежуючись цими положеннями, тобто беручи їх за критерії визначення соціального інституту, в тому числі інституту виконавчої служби, буде неможливо відрізнити його не тільки від інших інституційних, а й організаційних утворень. За цією схемою до складу соціального інституту можна зарахувати і державу, і школу, і підприємство, і будь-яке інше організаційне утворення. Визначаючи їх значення для розуміння, пояснення соціальних інститутів, слід враховувати, що саме історичність, або тривалість просторово-часової перспективи, інституціональність поведінки, що становить систему взаємодії суспільства, або поведінки, що пов'язує індивідів у суспільній системі як цілісності, а також релевантність або легітимація норм такої інституціоналізованої діяльності членами відповідної цілісної спільноти, відрізняють інститути від інших типів суспільних утворень і, насамперед, організаційних” [2, с. 113].

Отже, інститут виконавчого провадження як основа виконавчої служби є одним з елементів відносин, що виникають у суспільстві. Науковці, які досліджують адміністративне право, визначають роль суспільних відносин у формуванні інституту виконавчого провадження. Так,

Р.Калінін вважає, що для розуміння виконавчого провадження в системі права України необхідно співвіднести його із суспільними відносинами, які виникають у суспільстві, і “безумовним є факт віднесення виконавчого провадження до публічного права України, оскільки обов’язковим учасником виконавчого провадження є суб’єкт публічної адміністрації – державний виконавець, який наділений відповідними владними повноваженнями, а вказані правовідносини є управлінськими за своєю суттю [3, с. 73]. Аналізуючи дослідження щодо сутності інституту виконавчої служби, на думку С.Соване, можна виділити такі принципи його організації:

1. Процедурні – принципи виконавчого провадження, а саме: законності, верховенства права, обов’язковості вимог державного виконавця, своєчасності, неупередженості, недопущення зловживання своїми правами, тощо.

2. Статусні – принципи державної служби: демократизму служби, підзвітності та підконтрольності, державної дисципліни, соціального та правового захисту, персональної відповідальності, професіоналізму й компетентності, невідворотності відповідальності держави та державного виконавця за заподіяну ним шкоду.

3. Державно-управлінські – принципи державного управління: взаємодії суб’єкта та об’єкта управління, критеріальності, структурно-ієрархічної побудови та розмежування владних повноважень, інноваційних упроваджень та ін. [4].

Р.Гонін таким чином класифікує принципи виконавчого провадження: 1) правові; 2) опосередковано закріплені; 3) ті, що належать до інституту виконавчого провадження, який є складовою галузі адміністративного права [5, с. 62]. До таких принципів він відносить верховенство права, принципи законності, системності, гласності, пріоритетності прав громадян, реордінації, субординації, професіоналізму і компетентності посадових осіб Державної виконавчої служби (ДВС), контролю, неупередженості, гарантованості прав осіб у виконавчому провадженні, багатосторонності виконавчого провадження, недопущення зловживань своїми правами, відводу державного виконавця, експерта, спеціаліста, перекладача, строковості пред’явлення виконавчих документів до виконання, добровільного виконання рішень, відстрочки або розстрочки виконання, встановлення чи зміни способу і порядку виконання рішення, черговості задоволення вимог стягувачів, покриття витрат виконавчого провадження за рахунок позабюджетних коштів, одноособовості прийняття рішення, своєчасності виконання рі-

шень, обов’язковості вимог державного виконавця, принцип повного виконання рішень, принцип пріоритетності звернення стягнення на майно боржників-громадян, принцип безпосередності виконавчої діяльності [5, с. 64–77].

Таким чином, становлення та розвиток інституту виконавчого провадження – це складова державно-управлінських відносин. Водночас державно-управлінські відносини – це особливий вид суспільних відносин, які виникають у процесі державного управління, діяльності свідоми-вольового та організаційного характеру, що встановлюються під час взаємної діяльності, в яких їх учасники відчують на собі державно-управлінську дію, що відповідає меті держави, визначається економічними та політичними основами суспільного устрою [6, с. 103]. Змістом державно-управлінських відносин є особлива діяльність людей, що виступає у вигляді взаємодії як самих його суб’єктів, так і між ними та об’єктами управління. Сторони цих відносин, вступаючи у взаємне спілкування, формують тим самим зміст управлінських відносин.

Ця обставина позначається на будь-якому прояві державного управління. Звідси випливає, що реформування системи державного управління в напрямі демократизації не може не супроводжуватися реформуванням державно-управлінських відносин, і, відповідно, системи державно-управлінських органів, які своєю діяльністю регулюють і спрямовують ці відносини. Якщо обговорювати це більш конкретно, то державно-управлінська діяльність здійснюється через такі види, як законодавча діяльність, що забезпечується законодавчим органом, виконавчо-розпорядча діяльність – органами виконавчої влади, діяльність щодо здійснення правосуддя – органами судової влади, діяльність щодо виконання рішень судів та інших органів державної влади – інститут виконавчого провадження.

Таким чином, можна дійти висновку, що інститут виконавчого провадження є суспільним інститутом і його реформування повинно відбуватися на тлі суттєвих змін на рівні модернізації державно-управлінських відносин в Україні. Що означає модернізація державного управління? На думку відомої української дослідниці А.Колодій, “модернізація означає осучаснення традиційних або (в тому чи іншому відношенні) архаїчних суспільств. Модернізація – це панування раціоналізму у свідомості й суспільному житті. Це правова держава. Це раціональна бюрократія... Модернізація у своїй основі – процес еволюційний, і так вона й розглядалася першими аме-

риканськими творцями концепції модернізації 1950–60-х років, почесне місце серед яких належить засновнику структурного функціоналізму в соціології, соціологу-еволюціоністу Талкоту Парсонсу. Проте вона виразно та зримо заявляє про себе і в революційні періоди: як спрямування і як наслідок усіх перетворень [7, с. 276–278]. Державне управління, реалізуючись через модель публічного врядування гарантує: підпорядкованість переважно закону, а не суб'єкту; децентралізацію; узгодження інтересів учасників процесу; відповідальність суб'єкта та об'єкта за стан системи.

Саме інститут виконавчого провадження як система функціонального представництва має стати одним із стратегічних ресурсів демократизації публічно-управлінських відносин в Україні.

Інститут виконавчої служби до останнього часу вважався слабкою ланкою державного управління, механізми захисту прав громадян та юридичних осіб потребували значної перебудови. Неналежне та несвоєчасне виконання рішень суду та інших органів було однією з причин зниження авторитету виконавчої служби та іміджу держави взагалі.

Слушною є думка Є.Гришка, який вважає, що примусове виконання рішень судів та інших органів розглядається в державному управлінні в широкому і вузькому розумінні. “У першому випадку йдеться про цілеспрямований, організуючий вплив на відповідну сферу всіх державних органів з метою досягнення відповідних цілей завдань, а другому – органів виконавчої влади. Проте протиставляти ці доктринальні підходи розуміння державного управління не можна, оскільки як у першому, так і в другому випадку державне управління спрямоване на виконання одних і тих самих завдань і функцій держави” [8].

Одними з найважливіших завдань, які поставили перед Україною, є підвищення авторитету влади та приведення вітчизняної законодавчої бази у відповідність зі стандартами Європейського Союзу. Вирішення цих завдань неможливе без установлення чіткої та прозорої системи втілення в життя рішень судів у цивільних справах, що підлягають виконанню органами державної виконавчої служби. Саме забезпечення своєчасної та повної реалізації рішень свідчить про ефективність і дієздатність державної влади у вирішенні соціальних та економічних питань.

Позиціонування Україною євроінтеграційних намірів вимагає здійснення реальних кроків у напрямі наближення вітчизняної системи публічного управління до стандартів Європейського співтовариства. Не є винятком і сфера виконан-

ня судових рішень, яка потребує суттєвої модернізації. Основною метою реформи виконавчої служби є радикальна зміна діючої в нашій державі системи примусового виконання рішень на більш оперативну та ефективну, зручну для стягувачів, а також максимально некорупційну.

Варто визнати, що у світі не існує єдиного концептуального підходу до того, які саме інструменти та форми впровадження цього досвіду має використовувати влада у сфері виконавчого провадження.

На думку вітчизняних дослідників В.І.Теремецького і Л.В.Крупнова, рецепція зарубіжного досвіду правового регулювання насамперед обумовлена міжнародними зобов'язаннями України, євроінтеграційними процесами. Так, у ст. 114 Угоди про асоціацію між Україною та ЄС [9] зазначено, що держава бере на себе обов'язок адаптації законодавства України до законодавства Євросоюзу та має забезпечити, щоб закони та майбутнє законодавство поступово були адаптовані до *acquis* ЄС [10].

У Великобританії вже кілька років використовують змішаний принцип виконавчого провадження. Судові пристави перебувають на державній службі, у разі потреби залучаються приватні. Правила арешту та продажу майна боржників тут не змінювали з 1604 р. Якщо виникає необхідність, виконавець може без дотримання особливих формальностей попросити про допомогу поліцію, пожежників і навіть армію.

Отже, до передумов застосування зарубіжного досвіду у сфері виконавчого провадження в Україні слід віднести:

- необхідність наближення законодавства України у сфері виконання судових рішень та рішень інших органів до стандартів ЄС;
- неефективність вітчизняного інституту виконавчої служби, подолання якої можливе в разі врахування позитивного досвіду організаційно-правового забезпечення цієї сфери;
- потреба в гармонізації інституту захисту прав та основоположних свобод людини і громадянина, складовою якого є система забезпечення виконання рішень суду та органів влади;
- відсутність дієвих механізмів взаємодії державних і приватних виконавців з правоохоронними, судовими та іншими органами влади [10, с. 30–31].

Ураховуючи характерні ознаки та форми перерозподілу владних повноважень у сфері примусового виконання рішень, доцільно виокремити централізовані та децентралізовані системи виконавчого провадження. Порівняння ефектив-

ності централізованих та децентралізованих систем виконавчого провадження, які застосовуються у світі, дало змогу встановити, що, на думку П.Макушева, “найефективнішими виявляються ті з них, які функціонують у країнах, де населенню притаманні високий рівень правової культури, повага до закону, де розроблені складні системи взаємодії державних і саморегулюючих організацій (держави, банки, колективні агентства тощо) [11, с. 37].

Централізована система виконавчого провадження включає: єдиний державний орган примусового виконання; механізми правового регулювання процесу виконання судових актів та актів інших органів. Серед країн з централізованою системою виконавчого провадження можна виокремити: Республіку Вірменію, Швецію, Фінляндію, Іспанію, Данію та ін. В Україні до останнього часу примусове виконання рішень судів та інших органів було виключно компетенцією Державної виконавчої служби України, а державні виконавці, які здійснювали повноваження з примусового виконання рішень, були державними службовцями [12, с. 255].

Як відомо, з метою оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції, раціонального використання бюджетних коштів та на виконання п. 9 розд. III “Прикінцеві положення” Закону України від 28 грудня 2014 р. № 76-VIII “Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, законодавчих актів України” щодо скорочення чисельності працівників державних органів на 20 відсотків, Кабінет Міністрів України 21 січня 2015 р. прийняв Постанову № 17, [13] якою: 1) ліквідував Державну виконавчу службу України, поклавши на Міністерство юстиції завдання і функції з реалізації державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб); 2) установив, що Міністерство юстиції є правонаступником Державної виконавчої служби.

Тому на часі постає питання децентралізації виконавчої служби, для якої характерне делегування державою повноважень щодо виконавчого провадження недержавним організаціям та приватним особам. Такі системи функціонують, наприклад, у США, Канаді, Франції, Німеччині та деяких інших державах [14, с. 62–65].

Крім того, децентралізація проявляється також і в правовому регулюванні процесу примусового виконання. При цьому відсутній єдиний правовий механізм, а порядок та умови виконавчого провадження встановлюються актами делегованого законодавства.

Серед науковців реакція на появу інституту приватних виконавців доволі неоднозначна: де-хто вважає це позитивним нововведенням, яке позитивно впливатиме на роботу ДВС та на виконання рішень у цілому. Інші ж заявляють, що цей інститут використовуватиметься як інструмент рейдерства та поповнення лав колекторів у країні.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи, зауважимо, що реформа у сфері виконавчої служби необхідна і є сьогодні як ніколи на часі. Однак слід розуміти, що створення нового інституту приватних виконавців наразі є недостатнім: потрібно реформувати законодавство, автоматизувати систему, об’єднувати реєстри. Для цього обов’язково необхідно запозичення та імплементація законодавства і досвіду іноземних країн, які пройшли власний шлях та у яких результативність роботи виконавців свідчить про успішність таких нововведень. Водночас лише реальність виконання судових рішень та злагоджена робота виконавців свідчатиме про успішне проведення реформи державного управління в Україні. Слід визнати, що запровадження інституту приватних виконавців дасть можливість створити здорову конкуренцію між державними та приватними виконавцями, усунути монополію держави на примусове виконання рішень, а застосування принципів відкритого урядування передбачатиме відкритість та прозорість виконавчого провадження, їх підзвітність не тільки органам влади, а й громадянам. А відкрита та прозора влада є запорукою формування та реалізації ефективної публічної політики, спроможної забезпечити права людини і громадянина, зміцнити довіру громадян до влади, на що має бути спрямована робота виконавчої служби.

У подальших дослідженнях вважаємо за необхідне розробити та запровадити модель державно-приватного партнерства в діяльності виконавчої служби України.

Список використаних джерел

1. Щербак С. Виконавче провадження як одна з правозахисних функцій держави / С. Щербак // Право України. – 2001. – № 11. – С. 108–112.
2. Михненко А. М. Інституалізація суспільного розвитку : навч. посіб. / А. М. Михненко, Е. М. Макаренко, Н. Г. Макаренко. – Київ : НАДУ, 2011. – 292 с.
3. Калінін Р. В. Про місце виконавчого провадження у системі права України / Р. В. Калінін // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету : зб. наук. пр. – Одеса : Міжнар. гуманітар. ун-т, 2014. – Вип. 9–1. – С. 73. – (Серія : Юриспруденція).
4. Соване С. Принципи організації та діяльності державної виконавчої служби України [Електронний ресурс] / С. Соване. – Режим доступу: http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2011/2011_01 (дата звернення: 20.09.2018).
5. Ігонін Р. В. Організаційно-правові засади діяльності суб'єктів виконавчого провадження : дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 “Адміністративне право і процес; фінансове право ; інформаційне право” / Ігонін Руслан Владиславович. – Ірпінь, 2007. – 207 с.
6. Європейські орієнтири адміністративного реформування в Україні : монографія / кол. авт. : В. Д. Бакуменко (кер. авт. кол.), Л. М. Гогіна, І. В. Козюра та ін. ; за заг. ред. В. Д. Бакуменка, В. М. Князева. – Київ : Вид-во НАДУ, 2005. – 172 с.
7. Колодій А. Ф. Парадигми змін і сучасний політичний процес в Україні / А. Ф. Колодій // Соціальне прогнозування та проектування: модернізація політичної системи України : матеріали Міжнар. наук. конфер., Запоріжжя, 28 берез. 2014 р. – Запоріжжя : ЗНУ, 2014. – 281 с.
8. Гришко Є. Державне управління у сфері примусового виконання рішень судів та інших органів в Україні : дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.01 / Гришко Євгеній Михайлович. – Київ, 2016. – 224 с.
9. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державам членами – з іншої сторони від 30 листоп. 2015 р. № 72/14-612/1-2980 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_011 (дата звернення: 22.09.2018).
10. Теремецький В. І. Застосування зарубіжного досвіду в сфері виконання юрисдикційних рішень в Україні / В. І. Теремецький, Л. В. Крупнов // Адміністративна юстиція в Україні. – 2016. – № 4 (45). – С. 30–31.
11. Макушев П. В. Міжнародний досвід правового регулювання діяльності представників державних органів у виконавчому провадженні / П. В. Макушев // Альманах міжнар. права. – 2014. – № 6. – С. 33–40.
12. Фіолевський Д. П. Державна виконавча служба в Україні : навч. посіб. / Д. П. Фіолевський, С. Ю. Лобанцев, Є. І. Мезенцев. – Київ : Алерта, 2004. – 564 с.

References

1. Shcherbak S. Vykonavche provadzhennya yak odna z pravozakhysnykh funktsiy derzhavy/ S.Shcherbak. // Pravo Ukrayiny. – 2001. – № 11. – S. 108-112.
2. Mykhnenko A. M. Instytualizatsiya suspil'noho rozvytku : navch. posib. /A. M. Mykhnenko, E. M. Makarenko, N. H. Makarenko. – K. :NADU, 2011. – 292 s.
3. Kalinin R.V. Pro mistse vykonavchoho provadzhennya u systemi prava Ukrayiny /R.V.Kalinin// Naukovyy visnykh Mizhnarodnoho universytetu Ukrayiny. Ser. Yuryspredentsiya.-2014.-№ 9-1.-S.73.
4. Sovane S. Pryntsypy orhanizatsiyi ta diyal'nosti derzhavnoyi vykonavchoyi sluzhby Ukrayiny / S. Sovane [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu : http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2011/2011_01 (Accessed 20.09.2018).
5. Ihonin R.V. Orhanizatsiyno-pravovi zasady diyal'nosti sub"yektiv vykonavchoho provadzhennya : dys. na zdobuttya naukovoho stupenya kand. yuryd. nauk : spets. 12.00.07 “Administratyvne pravo i protses; finansove pravo ; informatsiyne pravo” / Ruslan Vlady-slavovych Ihonin. – Irpin', 2007. – 207 s.
6. Yevropeys'ki oriyentyry administratyvnoho reformuvannya v Ukrayini: Monohrafiya / Za zah. red. V.D.Bakumenka, V.M.Knyazyeva; Kol. avt: V.D.Bakumenko.(ker. avt. kol.), L.M.Hohina, I.V.Kozyura, S.O.Kravchenko, YU.H.Kal'nysh, L.H.Shtyuka. – K.: Vyd-vo NADU, 2005. – 172 s.
7. Kolodiy A.F. Paradyhmy zmin i suchasnyy politychnyy protses v Ukrayini // Sotsial'ne prohnozuvannya ta proektuvannya: modernizatsiya politychnoyi systemy Ukrayiny : materialy Mizhnarodnoyi naukovoï konfere-ntsiyi 28 bereznya 2014 roku. – Zaporizhzhya: ZNU, 2014. – 281 s.
8. Hryshko YE. Derzhavne upravlinnya u sferi prymusovoho vykonannya rishen' sudiv ta inshykh orhaniv v Ukrayini/ dys. ... kand. nauk.z derzh.upr.: 25.00.01 / Yevheniy Mykhaylovych Hryshko. – Kyiv, 2016. – 224 s.
9. Pro asotsiatsiyu: Uhoda mizh Ukrayinoyu z odniyei storony ta Yevropeys'kym Soyuzom, Yevropeys'kym Spivtovarystvom z atomnoyi enerhiyi i yikhnimi derzhavam chlenamy z inshoyi storony vid № 72/14-612/1-2980 vid 30.11.2015URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_011. (Accessed 22.09.2018).
10. Teremets'kyi V.I. Zastosuvannya zarubizhnoho dosvidu v sferi vykonannya yurysdyktsiynykh rishen' v Ukrayini /V.I.Teremets'kyi, L.V.Krupnov// Administratyvna yustyttsiya v Ukrayini.–2016. –№ 4 (45). – S.30-31.
11. Makushev P. V. Mizhnarodnyy dosvid pravovoho rehulyuvannya diyal'nosti predstavnykiv derzhavnykh orhaniv u vykonavchomu provadzhenni / P. V. Makushev // Al'manakh mizhnarodnoho prava. – 2014. – № 6. – S. 33–40.
12. Fiolevs'kyi D. P. Derzhavna vykonavcha sluzhba v Ukrayini : navch. posib. / D.P. Fiolevs'kyi, S. YU. Lobantsev, YE. I. Myezyentsev. – K. :Alerta, 2004. – 564 s.

13. Питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції [Електронний ресурс] : Постанова Каб. Міністрів України від 21 січ. 2015 р. № 17. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/17-2015-%D0%BF>.
14. Марченко М. Г. Новації виконавчого провадження в Україні / М. Г. Марченко, Є. В. Шматко // Молодий вчений. – 2016. – № 4 (31). – С. 62–65.
13. Pytannya optymizatsiyi diyal'nosti tsentral'nykh orhaniv vykonavchoyi vlady systemy yustytsiyi: postanova Kabinetu ministriv Ukrayiny vid 21.01. 2015 r. № 17. [Elektronyy resurs]. Rezhym dostupu <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/17-2015-%D0%BF> (Accessed 22.09.2018).
14. Marchenko M.H. Novatsiyi vykonavchoho provadzhennya v Ukrayini // M.H Marchenko , YE.V.Shmatko//“Molodyyvcheny”–2016.–№4(31).–S.62-65.

Олефір Олександр Олександрович,
аспірант кафедри суспільного розвитку
і суспільно-владних відносин,
Національна академія державного управління
при Президентові України,
03057, Україна, м. Київ, вул. Антона Цедіка, 20

Цитування: Олефір О. О. Інститут виконавчої служби в системі державно-управлінських відносин в Україні / О. О. Олефір // Вісник НАДУ. Серія “Державне управління”. – 2018. – № 4 (91). – С. 143–149.

Стаття надійшла: 04.10.2018

Схвалено до друку: 26.10. 2018

Olefir, Oleksandr O.,
postgraduate student of the Dept. public social
development and social-power relations,
National Academy for Public administration under the
President of Ukraine,
20, Anton Tsedik St., Kyiv, 03057, Ukraine
Email: olefir79@i.ua
ORCID: 0000-0002-5582-0925

Citation: Olefir, O. O. (2018) [Institute of executive service in the system of public – government relations in Ukraine]. Bulletin NAPA, Series “Public Administration”, 4 (91), 143–149.

Article arrived: 04.10.2018

Accepted: 26.10. 2018